

Máme nekonečné možnosti, jak vědomě měnit svou každodenní realitu

Připravila: Jitka Třešňáková

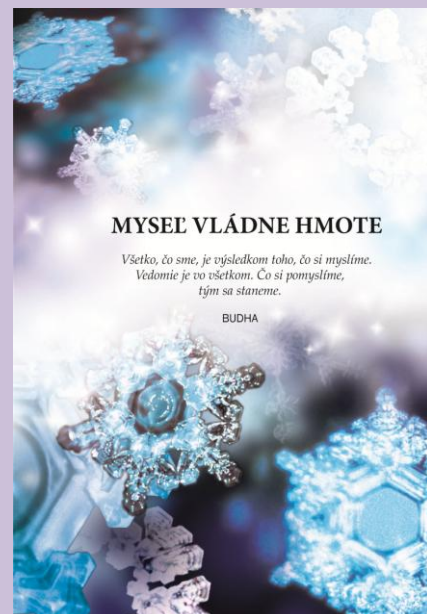
Před několika stovkami let se věda s náboženstvím rozdělily a staly se vzájemnými soupeři při objevování a objasňování světa. Věda a náboženství jsou však dvěma stranami téže mince. Obě se podílí na vysvětlování Univerza, místa, které v něm zaujímáme a smyslu našeho života. Ve skutečnosti to však mohou činit opravdu dobře pouze tehdy, pokud budou vzájemně spolupracovat.

Světově proslulí jaderní fyzici, lékaři a molekulární biologové přicházejí s pozoruhodnými vědeckými důkazy toho, že naše mysl – a tedy naše myšlenky – nejenže mění hmotu, ale že jí dokonce vytvářejí. O tomtéž přitom mluví většina duchovních nauk už mnoho tisíciletí. Pro současného západního, většinou materiálně založeného člověka je pak soulad jejich závěrů více než překvapivý a nabízí mu netušené možnosti, jak s novými objevy naložit ve vlastním životě.

Nejpřekvapivějším výsledkem současné etapy vědeckého bádání je skutečnost, že se stále přesnějšími a detailnějšími informacemi ohledně hmoty přestávají platit fyzikální jistoty, na jejichž základě popisujeme svět kolem sebe.

Jedním z výsledků propojení vědy a duchovna je film a kniha „*Co my jen víme*“ (film vyrobila společnost Felicius, kniha vyšla u nakladatelství Eugenika), který sestavilo 12 vědců, fyziků a který se pokouší nalézt odpovědi na otázky, které kolem sebe – a často i v sobě – slýcháme stále častěji. Zejména poslední léta od přelomu tisíciletí hodně z nás cítí, že způsob, jak nám věda vysvětluje naši existenci na této planetě i naše životy – a tedy jak popisuje hmotu – není schopný ani zdaleka zahrnout vše, co svět kolem nás a my lidé vlastně představujeme. Věda nám zatím neuměla objasnit ani tak základní otázky, jako například proč jsme si vědomi sami sebe, proč tedy existuje vědomí a jak funguje; nedokáže fyzikálními zákony popsat a změřit lásku ani žádný jiný cit, přestože prokazatelně existují a velmi zásadně ovlivňují naše životy. Nebyla schopna dokonce ani najít smysluplný systém a řád v samotném základu nás všech – v mikrosvětě atomů a molekul, kde neplatí nic, co jsme dosud znali. Právě naopak – od všeho, co zdánlivě neotřesitelně platilo, se poslední léta rychle vzdalujeme...

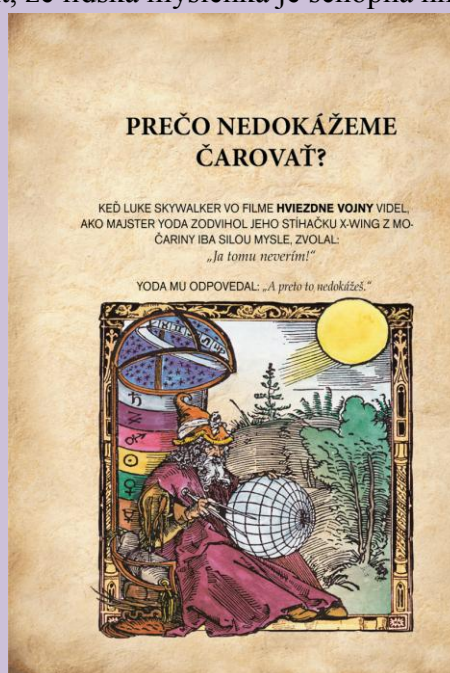
Jak zmiňují oslovení vědci: nikoho z nás by asi nenapadlo zpochybňovat, že je Země kulatá nebo že planety v našem systému obíhají kolem Slunce. A přesto ještě před několika stoletími nebyly tyto názory obecně přijímány, a navíc za jejich šíření hrozila i smrt. Za posledních čtyři sta let rozvoje se však vědě podařilo to, proti čemu na svém počátku sama bojovala – začít se chovat stejně demagogicky jako středověká církev, a tedy nesmiřitelně ke všemu novému, co zpochybňuje dosavadní platné vědecké pravdy. Paradoxně k tomuto nesmiřitelnému postoji vědců vůči všemu, co se vymyká vědeckým metodám, které se

zakládají na pěti lidských smyslech, přispěla sama věda, a to konkrétně její část, jež se jmenuje kvantová mechanika.

Fyzika, která byla platná v době před objevem kvantové mechaniky, se zaměřovala na velké objekty a na to, jaké fyzikální vlastnosti vykazují – například Newtonova teorie gravitace přinesla poznání, jak vlastně planety drží na svých oběžných drahách, a Einsteinova teorie relativity toto Newtonovo zjištění rozšířila a doplnila – obě se ale zabývaly makrosvětem, který také popsaly... Oproti nim se kvantová fyzika snaží stávajícími vědeckými metodami najít systém a řád v nejmenším myslitelném světě, v mikrosvětě nejmenších částic. A právě tam, kde jsme očekávali pevné částice a atom si představovali jako tvrdou kovovou mikrokuličku, náhle začínají selhávat všechny fyzikální zákony, známé z makrosvěta. Kvantoví fyzici například zjistili, že atomy vůbec nejsou pevné kuličky, ale daleko spíše nehmotný prázdný prostor s velmi pevnými vazbami energií, a nikoli tedy pevných částic, které by v obrovském množství tvořily základ veškeré hmoty na ve vesmíru. Doslova pozdvižení mezi vědci pak vyvolalo zjištění, že částice neexistuje, dokud není pozorována, což náhle staví vědomí nad hmotu a poukazuje na fakt, že lidská myšlenka je schopna hmotu proměňovat ...

A právě na těchto nejnovějších objevech je vystavěn celý film i text knihy *Co my jen víme?!* Přichází k nám se šokující možností, že tvůrcem všeho hmatatelného i nehmotného jsme my a naše vědomí...

Německý filozof Immanuel Kant poukázal v 18. století na to, že lidské bytosti nikdy nedokážou odhalit podstatu reality, jaká skutečně je. Naše zkoumání nám poskytnou odpovědi pouze na ty otázky, jež pokládáme; a ty jsou založeny na schopnostech a omezeních našich myslí. Vše, co v přírodním světě vnímáme (ať už našimi smysly nebo za pomoci vědy) prochází filtrem našeho vědomí a je alespoň do jisté míry předurčeno vlastními strukturami myslí. Vidíme tedy „jevy“ – totiž interakce mezi myslí a čímkoliv, co je „tam venku“. Nevidíme realitu; vidíme jen svou představu o realitě, vytvořenou neurony našeho mozku. Ale ta „samotná podstata“ nám zůstane navždy skryta.

Myšlenka, jež nám může pomoci porozumět komplikovaným otázkám o povaze reality, spočívá v představě, že souběžně existují různé úrovně reality a že jsou všechny skutečné. Jinými slovy, povrchové úrovně jsou samy o sobě skutečné; teprve když je porovnáme s hlubšími úrovněmi, tak řekneme, že nejsou opravdu skutečné – není to „konečná“ úroveň. Ruce i nohy jsou skutečné; buňky a molekuly jsou skutečné; atomy a elektrony jsou skutečné. A vědomí je také skutečné. Jak říká doktor John Hagelin:

„Existují doslova různé světy, v nichž žijeme. Je tu pravda na povrchu a pak pravda hluboko dole. Je tu makroskopický svět, jež vidíme, pak je tu náš vnitřní svět, pak svět našich atomů a svět našich atomových jader. Jsou to všechno naprosto rozdílné světy.

Každý z nich má svůj vlastní jazyk a svou vlastní matematiku. Nejsou jen menší; každý je úplně jiný, ale doplňují se, protože mé atomy jsou součástí mé bytosti a mé buňky jsou také

součástí mé bytosti. Jsem také tvořen svou makroskopickou fyziologií. To všechno je pravda. Jsou to jen různé úrovně pravdy.“

Takže:

1. Všechno je to pravda.
2. Nic z toho není pravda – jsou to jen modely.
3. Nikdy se nedokážeme vymanit ze svého vnímání tak, abychom to vše pochopili.
4. Pokud rozšíříme své vnímání, můžeme to vše pochopit.
5. Vše uvedené výše je pravda.
6. Vše uvedené výše jsou jen modely.
7. Anebo...

Jsou naše každodenní životy a neustálé rozhodování o realitě demokratickým procesem? Nebo jinak řečeno – kdy lze rozhodnout, že něco kolem nás je skutečné? Pokud je v místnosti deset lidí a osm jich vidí židli, ale dva Mart'ana, kdo z nich má halucinace?

Pokud dvanáct lidí vidí jezero jako masu vody a jedna osoba ji vidí jako plochu dostatečně

pevnou na to, aby se po ní dalo chodit, kdo má halucinace?

Paradigma (model) je nejčastěji přijímané vnímání toho, co je skutečné. Přijmáme jej nevědomě, na základě toho myslíme a jednáme, a to se pak stává skutečným.

Háček toho všeho je tedy tento: vytváří vědomí realitu? Je to důvod, proč nikdy nikdo nepřišel s dobrou odpovědí – protože realita JE odpověď?

Výzkum doktorky Pert v National Institutes of Health naznačuje, že to, jak a pokud vůbec budeme něco vnímat, je ovlivněno nejen tím, o čem věříme, že je skutečné, ale i tím, jaký pocit máme z toho, co naše smysly vnímají. Doktorka Pert říká: „O tom, čemu je vhodné věnovat pozornost, rozhodují naše emoce... Rozhodnutí o tom, co se stane myšlenkou stoupající do našeho vědomí a o tom, co zůstane pouhým nezpracovaným myšlenkovým vzorcem někde na hlubší úrovni našeho těla, je zprostředkováno receptory.“

A jak k tomu říká Joe Dispenza: „Emoce byly stvořeny k tomu, aby chemicky podpořily naši dlouhodobou paměť. Proto je máme.“ Naše emoce jsou propojeny s počáteční fází vizuálního zpracování, zasahují někde hned na začátku. Z evolučního hlediska to dává smysl. Pokud půjdete po cestě a vyskočí na vás tygr, vy ten obrázek zpracujete a dáte se na útěk dřív, než si vůbec uvědomíte, proč to děláte.

Čtyři sta miliard bitů za vteřinu. I když vyloučíme vjemy, jež jsou „nereálné“ (Mart'an) a „nerelevantní“ (vůně šampónu), pořád zbývá velké množství informací. Emoce jim přidělují jejich relativní závažnost nebo důležitost. Jsou jistou zkratkou vnímání. A také nám umožňují jedinečnou schopnost nevidět to, co prostě vidět nechceme.

Věda pro lidstvo vytváří příběhy, jimiž žijeme, a posledních sto až čtyři sta let nám vykládají pěkné báchoroky. Říkají nám, že jsme jen nějaká genetická chyba. Že máme geny, jež nás v podstatě jen využívají k tomu, aby se přenesly na další generace, a že náhodně mutujeme.

Říká se v nich, že jsme mimo náš vesmír; že jsme osamocení, že jsme oddělení. A že jsme jakýsi druh osamocené chyby na osamocené planetě v osamoceném vesmíru. A to tvoří náš pohled na svět. Formuje to naše vidění nás samých a my si teď uvědomujeme, že tento pohled, tento koncept oddělenosti je velice destruktivní. To je to, co tvoří vše další; všechny problémy světa, války, přesvědčení, že já potřebuji víc než ty, a agresivitu ve všem od obchodu až po školní lavice. A teď si uvědomujeme, že tento ustálený názor je špatný. Že nejsme oddělení, a že vůbec nejsme sami. Všichni jsme propojeni. To je ta nejhlubší podstata našeho bytí – jsme jedno; jsme spojeni. A tak se snažíme porozumět důsledkům toho, co tu říkáme, a vstřebat je.

Knihu a film *Co my jen víme!?* A mnoho dalších najdete na
www.eugenika.sk a www.eugenika.cz